جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

Jsem muslim

أَنَا مُسْلِمٌ | تشيكي | čeština

Vědecká komise sdružení
„Džama'íja al-Muhtawá al-Islámí bi-l-Lughát“

أَنَا مُسْلِمٌ

Jsem muslim

اللَّجْنَةُ العِلْمِيَّةُ
بِجَمْعِيَّةِ خِدْمَةِ المُحْتَوَى الإِسْلَامِيِّ بِاللُّغَاتِ

Vědecká komise sdružení „Džama'ída al-Muhtawá al-Islámí bi-l-Lughát“

بِسْمِ اللهِ الرَّحمَنِ الرَّحِيمِ

Jsem muslim[1]

Napsal: Dr. Muhammad Ibn Ibrahim Al-Hamd

Jsem muslim, to znamená, že mé náboženství je islám. Islám je velkolepé a obrovské slovo, které si předávali proroci (mír s nimi), od prvního až do posledního. Toto slovo obnáší vznešené významy a vysoké hodnoty, znamená odevzdání se, podrobení se a poslušnost Stvořiteli a znamená mír, štěstí, bezpečí a klid pro jednotlivce a společnost.

A proto byla slova islám a salám (mír) nejvíce používaná slova v islámské šarí'e. As-Salám (Mír) je jedno z Božích jmen. A pozdrav muslimů mezi sebou je také as-salám (mír). A pozdrav obyvatel ráje je také as-salám (mír). Opravdový muslim je ten, před jehož jazykem a rukou jsou muslimové v bezpečí. Islám je náboženstvím dobra pro všechny lidi a je to cesta k jejich štěstí v tomto a budoucím světě. A proto přišel jako konečné poselství, které zahrnuje vše, je jasné a dostupné každému, nedělá rozdíly mezi rasami nebo národy, ale pohlíží na všechny lidi stejně. Lidé se v islámu rozlišují pouze podle toho, jak dodržují jeho učení.

Toto náboženství vyznávají všichni rozumní lidé,

[1] Slova, která byla napsána za účelem poznání islámu.

protože se shoduje s přirozeností. Každý člověk se rodí přirozeně s dobrem, spravedlností, svobodou a láskou ke svému Pánu, uznávaje, že jeho Pán si jako jediný zaslouží být uctíván. Z této přirozenosti se člověk může odklonit jen tak, že ho něco odchýlí k něčemu jinému. Dát lidem toto náboženství se zlíbilo Stvořiteli lidí, jejich Pánu a Tomu, Který je jimi uctíván.

Náboženství islám nás učí, že budeme žít v tomto světě a po smrti půjdeme do nového života, který bude věčný, a tam budou lidé buď v ráji, nebo v pekle.

Náboženství islám nám některé věci nařizuje a jiné zakazuje. Pokud člověk dodržuje tyto příkazy a vyhýbá se těmto zákazům, bude šťastný v tomto i budoucím světě. Ale pokud to člověk nedodržuje, bude nešťastný v tomto i budoucím světě v závislosti na tom, kolik toho nedodržoval.

Nejdůležitějším, co islám nařizuje, je uznávat Boží jedinost (tawhíd). A tak muslim vyznává a je pevně přesvědčen o tom, že Bůh je jeho Stvořitel a Ten, koho má uctívat. A neuctívá nikoho jiného kromě Boha, z lásky k Němu, ze strachu před Jeho trestem a protože si přeje od Něj odměnu a spoléhá se na Něj. A toto dosvědčení jedinosti Boží spočívá ve vyznání Boží jedinosti a vyznání toho, že Jeho Prorok Muhammad je posel. Muhammad je pečetí proroků, Bůh ho poslal jako milosrdenství pro

lidstvo a zakončil jím všechna poselství a proroctví, a tak už po něm nepřijde žádný posel ani prorok. Prorok Muhammad přišel s náboženstvím, které je platné pro všechny časy, místa a národy.

Náboženství islám nařizuje věřit v anděly a ve všechny proroky, přičemž hlavními proroky jsou: Noe, Abrahám, Mojžíš, Ježíš a Muhammad (mír s nimi).

Také nařizuje věřit ve všechny Boží knihy, které byly seslány prorokům, a následovat poslední Boží knihu, která je pečetí všech a je ze všech nejvelkolepější a tou je Vznešený Korán.

Náboženství také nařizuje věřit v soudný den, kdy se lidem dostane odplaty za jejich činy. Náboženství také nařizuje věřit v osud a být spokojen s tím, co se člověku dostane na tomto světě, ať je to dobré nebo špatné. To ale neznamená, že se člověk nemá snažit konat věci, které jsou příčinou jeho záchrany.

Víra v osud dává člověku pocit klidu, uspokojení, trpělivost a není smutný kvůli tomu, co mu uniklo, protože s jistotou ví, že cokoliv je člověku předurčeno, ať špatné nebo dobré, se mu stane a cokoliv, co člověku není určeno, se mu nestane. A vše je člověku předurčeno a zapsáno u Boha a člověk je pouze povinen řídit se příčinami a pak být spokojen s tím, co bude následovat.

Islám nařizuje to, co člověku očišťuje duši, což

jsou dobré skutky, velkolepé mravy, se kterými je jeho Pán spokojen, které očišťují jeho duši, obšťastňují jeho srdce, rozšiřují jeho hruď, osvětlují mu cestu a dělají z něj užitečnou součást společnosti.

Tyto nejvelkolepější skutky jsou: vyznání Boží jedinosti (tawhíd), dodržování pěti modliteb ve dne a v noci, dávání almužny z majetku, půst v měsíci ramadánu a pouť ke Ka'abě v Mekce pro toho, kdo je schopen ji vykonat.

Nejlepší věc, kterou člověku doporučil islám, aby měl klid v srdci, je číst co nejvíce Korán, což je Boží slovo a nejpravdivější, nejkrásnější a nejvelkolepější řeč, která obsahuje všechny vědy od začátku až do konce světa. Čtení Koránu nebo jeho poslech dává člověku pocit klidu, bezpečí a štěstí v srdci, a to i když člověk nerozumí arabsky nebo není muslim.

Další věcí, která nejvíce dává klid v duši je prosit často Boha (dua) a obracet se k Němu se všemi věcmi, malými i velkými. A Bůh odpovídá těm, kteří Ho prosí a jsou k Němu ve svém uctívání upřímní.

Další věcí, která dává člověku klid v duši, je časté připomínání si Boha (dhikr).

Prorok Muhammad (ať mu Bůh žehná a dá mír) liden ukázal, jak si nejlépe připomínat Boha a naučil je, co mají říkat. Sem patří například čtyři výroky, která jsou po Koránu nejlepšími slovy, a to jsou:

„Subhánalláh, wa alhamdulilláh, wa lá illáha illa lláh, wa Alláhu akbar" (sláva Bohu, chvála Bohu, není boha kromě Boha a Bůh je velký).

Také výroky:

„Astaghfirulláh, wa lá hawla wa lá quwwata illá billáh" (Bože, odpusť mi. A není moci ani síly než u Boha.)

Tato slova mají překvapivý účinek pocitu klidu v hrudi a bezpečí v srdci.

Islám nařizuje člověku, aby byl důstojný a aby se vzdálil ode všeho, co snižuje jeho lidskost a čest. A aby používal rozum a tělo k tomu, k čemu byly stvořeny, k dobrým a užitečným skutkům v tomto i budoucím světě.

Islám nařizuje člověku, aby byl milosrdný, měl dobré mravy a hezky se choval ke všemu stvoření, co nejvíce je schopný svou řečí i činy.

Největší práva dal islám rodičům a nařídil člověku, aby se k nim choval dobře, přál si pro ně dobro, snažil se je činit šťastnými a být jim prospěšný, zvláště když jsou staří. A proto je v islámských společnostech vidět, že matka a otec mají vysoké postavení, úctu a péči svých dětí. A jakmile jsou staří nebo nemocní nebo neschopní, jejich děti se o ně starají ještě více.

Islám také naučil člověka, že žena si zasluhuje vysokou poctu a obrovská práva. Ženy v islámu jsou družky mužů. A nejlepší z lidí je ten, který se chová

nejlépe ke své rodině. Muslimská žena má od narození svá práva na kojení, péči a dobrou výchovu a je v tomto věku považována za ochlazení očí a plod lásky pro své rodiče a sourozence.

Když pak vyroste, je ctěna a chráněna a její zástupce (otec) ji chrání a pečuje o ni a nikdy se nespokojí s tím, aby jí někdo udělal něco zlého, ublížil jí nebo ji podvedl.

Pokud se s ní někdo ožení, ožení se s ní díky slovům Božím a Jeho pevné smlouvě. V domě svého manžela je pak ještě více uctívána a respektována. Pro manžela je povinné ji ctít, dobře se k ní chovat a chránit ji před vším špatným.

Když se stane matkou, je dobré chování k ní spojené s právem Boha a špatné chování k ní a ubližování je považováno za šíření zla a špatností po zemi.

Když je sestrou, je jejímu bratrovi nařízeno, aby s ní udržoval pouta, ctil ji a chránil. Když je tetou, má stejné postavení jako matka, co se týče dobrého chování k ní a udržování rodinných pout.

Když je babičkou nebo zestárne, má u svých dětí, vnoučat a všech příbuzných ještě větší cenu a úctu a neměla by jí být odmítána žádná žádost a měly by se respektovat a uznávat její názory.

A pokud je žena pro člověka cizí, tzn. není jeho příbuznou ani sousedkou, má obecná práva, aby se k ní chovalo dobře, neškodilo se jí, byl před ní

sklápěn zrak atd.

Islámské společnosti stále dodržují tato práva a péči, což vede k tomu, že žena má v těchto společnostech vysokou cenu a úctu, kterou nemá ve společnostech, které nejsou islámské.

Žena v islámu má právo vlastnit majetek, pronajímat, obchodovat a uskutečňovat všechny ostatní smlouvy, má právo se učit a vyučovat a pracovat v tom, co není v rozporu s náboženstvím. Navíc určité druhy vědění jsou pro člověka povinné se naučit, ať je to muž nebo žena.

Naopak žena má všechna práva stejná jako muž, kromě těch, která jsou speciálně pro muže. A stejně tak žena má určitá práva a nařízení, která jsou jen pro ni. Tato speciální práva jsou v souladu s ženskou nebo mužskou přirozeností.

Náboženství islám člověku nařizuje mít rád sourozence, tety a strýce a všechny příbuzné. A nařizuje mu dodržovat práva jeho ženy, dětí a sousedů.

A nařizuje mu vzdělávat se a konat vše, co vede k rozšíření a zvýšení jeho rozumu, uvažování a mravů.

A nařizuje mu být stydlivý, laskavý, štědrý, odvážný, moudrý, trpělivý, důvěryhodný, pokorný, ctnostný, loajální, mít rád lidi, snažit se získávat obživu, mít soucit s chudými, navštěvovat nemocné, plnit sliby, hezky mluvit, usmívat se na lidi a snažit

se je dělat šťastnými, jak jen to je možné.

A na druhou stranu náboženství varuje před tím být nevzdělaný a zakazuje nevěřit v Boha a odmítat Ho, být hříšný a neposlušný, cizoložit, dělat smilstvo, být namyšlený, závidět, nenávidět, mít špatné mínění o ostatních, být smutný, lhát, ztrácet naději, být líný, bojácný, lakomý, nepracovat, chovat se ošklivě k lidem, hněvat se, mnoho bezdůvodně mluvit, šířit cizí tajemství, podvádět, nedodržovat sliby, chovat se ošklivě k rodičům, přerušovat pokrevní svazky, nestarat se o děti a škodit sousedům a všemu stvoření.

Islám také zakazuje pít alkoholické nápoje, brát drogy, hazard, krádež, podvody, strašit lidi, donášet na ně a vyhledávat jejich soukromé a skryté věci.

Islám také chrání majetek, což rozšiřuje mír a bezpečí, a proto islám nabádá k důvěryhodnosti a chválí ty, kteří jsou důvěryhodní, a slíbuje jim dobrý život a vstup do ráje v budoucím životě. A také zakazuje krádež a hrozí trestem v tomto i budoucím životě těm, kteří kradou.

Islám také chrání život člověka, a proto zakázal bezprávné zabíjení a napadání ostatních lidí jakýmkoliv způsobem, i slovně.

Dokonce zakázal, aby člověk ubližoval sám sobě, a tak je zakázáno, aby člověk užíval něco, co ničí jeho rozum nebo zdraví, a aby sám sebe zabíjel.

Islám také zaručuje člověku svobodu a upravuje

ji. Člověk v islámu má svobodu ve svém myšlení, obchodování, pohybu na zemi. Může si svobodně užívat dobra jídla a nápojů a hezkého oblečení, pokud nečiní nějaký hřích nebo neškodí sobě nebo ostatním.

Islám omezuje svobodu člověka tak, aby neškodil jiným lidem, a tak, aby neupadnul do hříšných tuh, které zničí jeho majetek, štěstí nebo jeho lidskost.

Když se člověk podívá na ty, kteří si myslí, že mají ve všem naprostou svobodu, a naplňují všechny své touhy bez ohledu na náboženství nebo rozum, zjistí, že jsou v životě nešťastní a někteří i páchají sebevraždu, aby se zbavili neštěstí a deprese.

Islám učí člověka nejkrásnější etiketě jídla, pití, spánku a mluvení s lidmi.

Islám také učí člověka, aby vše usnadňoval při obchodování a aby se dožadoval svých práv. A učí ho odpouštět a tolerovat ty, kteří mají jinou víru, a nekřivdit a neubližovat jim, ale naopak chovat se k nim hezky a přát jim vše dobré.

Historie islámu dosvědčuje, že muslimové odpouštěli a tolerovali ty, kteří s nimi nesouhlasili, takovým způsobem, jak to v té době nikdo neviděl. Muslimové žili mezi různými národy a náboženstvími. A když muslimové vládli druhým, chovali se k nim ke všem nejkrásnějším lidským

způsobem.

Islám obecně učí člověka veškeré vychování, etiku, krásné chování a dobré mravy, které činí jeho život krásným a spokojeným. A zakazuje mu všechno, co by jeho život mohlo kazit a škodit společnosti, člověku, jeho rozumu, majetku nebo cti.

Jeho štěstí závisí na tom, do jaké míry se tímto učením řídí. A v závislosti na tom, jak hodně věcí z tohoto učení nedodržuje, se snižuje jeho štěstí.

To ale neznamená, že by člověk v islámu byl bezchybný. Islám chápe lidskou přirozenost, slabost, chybování a přehánění, a proto uznává kajícnost, prosby za odpuštění a návrat k Bohu. Kajícnost smazává všechny hříchy a pozvedá postavení člověka u jeho Pána.

Všechno učení islámu, teologie, mravy, etika a chování k ostatním vychází z Koránu a sunny.

Jsem si jistý, že kdyby jakýkoliv člověk na světě poznal pravou podstatu islámského náboženství a posuzoval ho spravedlivě a bez zábran, okamžitě by ho přijal. Neštěstím je, že islámské náboženství bylo poškozeno těmi, kteří se považují za muslimy, ale neřídí se islámem.

Kdyby někdo poznal jeho pravou podstatu nebo viděl ty, kteří ho opravdu dodržují, nebyl by na pochybách a okamžitě by ho přijal. A poznal by, že islám vyzývá k naplnění štěstí lidí, šíření míru,

bezpečí, spravedlnosti a dobra.

A to, že někteří muslimové se podle islámu nechovají, by nemělo být dáváno za vinu náboženství, naopak náboženství je prosto těchto lidí a jejich chyb. A špatné chování těchto lidí je pouze jejich chybou, protože islám jim toto nikdy nenařizoval, naopak jim to zakázal a varoval je před tím, co dělají.

Pokud chce být člověk spravedlivý, měl by se podívat na ty, kteří se islámem řídí a dodržují jeho nařízení, jak u sebe, tak vůči ostatním. Pokud to člověk udělá, naplní to jeho srdce úctou k tomuto náboženství a k těm, kteří ho vyznávají. Islám nenechal žádnou dobrou věc, ať malou nebo velkou, aniž by k ní nabádal, a nenechal žádnou špatnou, aniž by před ní varoval a bránil jí.

A tak všichni, kteří uctívají a dodržují islám, jsou nejšťastnější lidé, nejlépe vychovaní, s nejlepšími mravy, což jim dosvědčí blízký i vzdálený, ten, kdo s nimi souhlasí, i ten, kdo ne.

Zatímco dívat se na muslimy, kteří islám nedodržují a neřídí se podle něj, není spravedlivé, naopak je to jasná křivda.

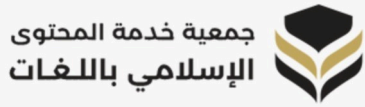
Závěrem, toto je výzva každému, kdo není muslim, aby se snažil poznat islám a přijmout jej.

A tomu, kdo chce přijmout islám, stačí pouze vyznat, že není boha kromě Boha a Muhammad je Posel Boží. A naučit se z náboženství to, co mu stačí

k dodržování toho, co mu Bůh nařídil. A čím více se bude vzdělávat a chovat se podle toho, tím bude šťastnější a na vyšším stupni u svého Pána.

❋❋❋

cs231v1.0 - 28/07/2026

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

بيان الإسلام
Islam Made Clear